



Tuần Báo Vô Vi

14 tháng 11 năm 2010

Số 3

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thể giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tu thế nào mới gọi là tỉnh tấn ?
- 2) Tại sao ở trên đời này có cảnh sanh ly tử biệt và đau thương để làm gì ?
- 3) Tại sao bạn đạo lại thích có cuộc sống vui hòa bình ?
- 4) Những người đọc kinh có ích gì cho tâm thân không ?
- 5) Dẫn thân vào mọi hoàn cảnh bằng ý lực thì kết quả sẽ ra sao ?
- 6) Làm sao mới biết được luật Trời ?
- 7) Nếu bất trung với đạo pháp thì sao ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 30 tháng 03 năm 1992 1) Hỏi : <i>Tu thế nào mới gọi là tinh tấn ?</i> Đáp : Thưa, tu là phải tự thực hành từ giai đoạn một, từ đời lẫn đạo, từ bên trong cho đến bên ngoài, phải tự kiểm chứng, minh đạo, không mờ ảo, mỗi mỗi đều do tâm kiến thành mới sinh ánh sáng từ bi, lúc nào cũng bình thản trong thanh tịnh, càng ngày càng tự hiểu nhiều hơn, không có sự ảo hư chứng ngộ nữa, tự hướng về thực tế vô sanh, quân bình thanh nhẹ, giải mê phá chấp trong thực hành. Kệ: Tự mình thức giác hướng về thanh Cảm thức bền lâu tự thực hành Quy một muôn chiều không động tịnh Âm thanh triều giác cảm phân hành.	Ngày 31 tháng 03 năm 1992 2) Hỏi : <i>Tại sao ở trên đời này có cảnh sanh ly tử biệt và đau thương để làm gì ?</i> Đáp : Thưa, ở trên đời này có cảnh sanh ly tử biệt để mọi người có cơ hội thức tâm, tự hướng về con đường giải thoát trước khi chưa lìa đời, thì khi lìa đời sẽ được tiến hóa nhẹ nhàng, tức là tu cho phần hồn được thanh nhẹ thay vì ôm nghiệp vào tâm. Một cuộc chết đau thương là một cuộc thay đổi hoàn toàn, biến qua một dạng khác tùy theo duyên nghiệp mà thực hành, cứ mãi mãi như vậy, sống chết tiến hóa theo luật tự nhiên và siêu nhiên. Rốt cuộc mỗi một phần hồn đều gặt hái được sự tự thức mà thôi. Ai ai ở trên quả địa cầu đều cũng muốn bảo vệ sự sinh tồn, nhưng luật Trời có trước luật người, đến giờ ra đi cũng phải tự đi mà thôi, tranh chấp, ôm địa vị và vàng bạc, cuối cùng sẽ về không mà thôi. Hiểu được điều này thì tâm sẽ được an, tánh sẽ được ổn, chẳng có gì phải lo sợ, chỉ biết sống vui hòa bình và tâm tự nó hòa tan với mọi nơi mọi giới, mà tự giải bày sự thật thì mới cảm nhận được sự thanh nhẹ vô sanh. Từ bi là nguồn gốc yêu thương muôn loài vạn vật. Kệ: Trong không mà có tự khai tông Thế sự đau thương lại khó thông Buồn tủi tự mình gieo ý lực Cuối cùng học hỏi thức hồn vong.
Ngày 01 tháng 04 năm 1992 3) Hỏi : <i>Tại sao bạn đạo lại thích có cuộc sống vui hòa bình ?</i> Đáp : Thưa, đó là ý nguyện của những người tu thiện thực hành, ước muốn có một cuộc sống vui hòa bình, phát khởi từ mỗi chơn tâm của hành giả, hy vọng mỗi tình yêu thương giữa bạn đạo sẽ được hàn gắn đậm đà hơn, sau chuỗi ngày tu luyện. Sự kết hợp thanh quang sẽ được tề tựu trong những giây phút thiêng liêng sắp tới, cuộc thi thổ tiên hóa tâm linh sẽ thành đạt sau những buổi chung thiền tự thức. Kệ: Vui say khung cảnh đạo thăng hoa Chung hợp an vui sống một nhà Huynh đệ chung cùng phanh mối tiến Vô sanh chơn đạo ý chan hòa.	Ngày 02 tháng 04 năm 1992 4) Hỏi : <i>Những người đọc kinh có ích gì cho tâm thân không ?</i> Đáp : Thưa, tùy theo sở thích của hành giả, có người thích đọc kinh lớn tiếng cho mọi người cùng nghe và ước mong các giới sớm thức tâm. Có người chăm chú đọc kinh bằng ý chí truy nghiệm thì tự họ sẽ gặt hái ích lợi cho chính tâm hơn. Niệm Phật bằng trì chí thì sớm thức tâm hơn, khi khai mở được nguyên lý của mỗi chữ một, thì mới cảm thấy thích thú mà trì niệm, hướng thượng khối óc dễ khai mở hơn, bất chấp ý niệm thăng hoa, tự khai mở khối óc mà tiến thân thì sẽ không bị lạc đạo. Nó cũng là một kỳ công thực hành cho đến giờ phút lâm chung, tự lìa thế tục. Kệ: Vô tự chơn kinh trí ý hành Cảm thông thiên địa trí cang thanh Bền tâm hành đạo diu tâm tiến Tuệ giác khai thông chỉ có hành.

Ngày 03 tháng 04 năm 1992

5) Hỏi : Dẫn thân vào mọi hoàn cảnh bằng ý lực thì kết quả sẽ ra sao ?

Đáp : Thưa, dùng ý lực dẫn thân vào mọi hoàn cảnh, tức là ý lực chung sống với mọi hoàn cảnh, thì mới có cơ hội truy tầm chơn lý. Chứ dùng lý luận mà không dùng ý lực để giải quyết trận đồ, thì làm sao cảm thông được giá trị của mỗi hoàn cảnh một, mà giải thông được. Mỗi hoàn cảnh đều có lý do của cuộc sống. Cuộc sống là một cơ quan điều luyện tâm linh, tiến hóa tùy theo khả năng sẵn có của tâm xác của vạn linh, trên mặt đất này, luật vay trả rõ rệt. Làm người có răng thích ăn thịt thú, làm thú có răng cũng thích ăn thịt người. Sanh tử luân hồi liên tục, không sao tránh khỏi được, đất ăn người, người ăn đất. Con người đang sống, nhờ sự tiến hóa từ mặt đất, hóa hóa sanh sanh mà hưởng thụ, cuối cùng thân xác cũng phải chôn vùi dưới lòng đất, đó là định luật đã an bài, biết trước nó như vậy, nhưng không có cách nào chống trả được. Luật Trời có trước luật đời, chỉ có êm lạng, chấp nhận mà tiến thân mà thôi. Ngược lại, người tu thiền là người chấp nhận bất cứ hoàn cảnh nào xảy đến, tự nhin nhục thăng hoa là thích ứng nhất.

Kệ:

Phản Hồn khai triển thức tâm linh
Cải sửa tu thân sửa hết mình
Đen bạc tình đời gieo ý thức
Khổ hạnh tiến hóa tự làm thinh.

Ngày 04 tháng 04 năm 1992

6) Hỏi : Làm sao mới biết được luật Trời ?

Đáp : Thưa, muốn biết được luật Trời thì phải thực thi trung tín, mới biết được luật Trời, tận trung tận tín là đời đời thay, dịp may sẽ đến, không có gì quý bằng trung tín con người, trung tín thì mới động lòng Trời, tâm từ bi sẽ được thể hiện rõ rệt hơn, ngược lại bất trung tín, thì chỉ tự mình phá hoại lấy mình, họa nạn càng ngày càng gia tăng.

7) Hỏi : Nếu bất trung với đạo pháp thì sao ?

Đáp : Thưa, bất trung với đạo mà mình đã nhận tu từ lúc ban đầu thì nghiệp duyên sẽ tràn ngập ở tương lai, không sao cất đầu nổi! Sẽ bị dồn dập từ hoàn cảnh này cho đến hoàn cảnh nọ, khó khổ triền miên, điện năng xáo trộn, tâm thân bất ổn, cố gắng bằng mấy cũng không xong. Luật là luật rất rõ rệt, ngược lại, trung tín với đạo pháp, thì kẻ hung hóa hiền, tự nó giải nạn. Sống rất hẹp hòi đối với cặp mắt đời, nhưng tâm đạo càng ngày càng được phát triển lớn rộng hơn, ý lực không lọt phai.

Kệ:

Thành tâm tu luyện chuyển tiến hoài
Thức giác bình tâm tự cảm sai
Duyên nợ tình đời gây ác mộng
Thực hành chơn pháp chẳng lầm sai.

Nguyên Lý Chưa Thông

Nguyên lý chưa thông khó thuận tòng
Tham sân không bỏ lại long đong
Hận đời vì trí ràng không mở
Khổ hạnh tự tu tiên khỏi phòng

Nguyên lý chưa thông, chưa rõ nguyên căn của mình, miệng nói tu mà thiếu tu, thường thường tôi nói như vậy. Cái nguyên lý của con người, nó phải đi trở về sự không động mặt trái nó tương đồng hòa cảm, nó mới thuận tòng với các giới, tả cũng như hữu, hữu cũng như tả đều tiến hòa trong cái tâm trạng không động.

“Tham sân khó bỏ lại long đong”: Cái con người mà còn mang cái tánh tham nhỏ mọn đó. Rồi tham không được nó sân hận, tò mò, so đo tìm hiểu đủ thứ hết rồi lại long đong trở về mình. Long đong là lôi thôi, bức tức, muốn biết không biết được, muốn làm làm cũng không xong. Đó, nó vọng động.

“Hận đời vì trí ràng không mở”: Khi mình giận một ai là cái trí mình bị ràng buộc rồi, không chịu mở ra. Bởi vì khi mình giận họ là mình giận mình, ghét họ là ghét mình, thương họ là thương mình, cái câu tôi thường nói. Nhưng mà cái trí nó bị ràng buộc vì ngoại cảnh rồi trong tâm của nó, nó thiếu sáng suốt nó không mở ra để tìm hiểu cái sự việc, thành ra nó hận đời và nó khổ. Nó càng tu, càng thật lùi và chậm tiến.

“Khổ hạnh tự tu tiên khỏi phòng”: Mình phải khổ hạnh, mình lập cái hạnh chịu đựng để tìm hiểu mình, kêu bằng khổ hạnh. Tự tu là phải tự sửa, mình tiến mãi mình khỏi lo cái chuyện kêu bằng họ chê, họ khen, họ ghét, họ hại, cái đó mình không cần biết tới vấn đề đó. Nhưng mà mình chỉ biết cái khổ hạnh lập là cái hạnh chịu đựng để tu để sửa. Học cái nhần rồi học tới cái từ bi, nó mới cởi mở được.

Khỏi phòng vì tánh không sân
Không tham vụ lợi không cần hồ nghi

Con người mà tu tới thanh thân rồi, quân bình tư tưởng thì cái tánh nó không có sân si nữa, nó hiểu cái nguyên lai của mọi sự việc. Tôi đã thường nói

con người chỉ cuống cuống cho giỏi cách mấy đi nữa cũng ở trong cái tham, sân, si, hi, nô, ái, ó, dục là cùng. Khi mà chúng ta mình cảm được những sự việc đó rồi thì chúng ta đâu có nuôi cái sân hận nữa. Không tham và không vụ lợi cái đó không phải là cái lợi của mình. Chúng ta khi mà hiểu rõ chúng ta nằm trong thiên ý tới đây học hỏi rồi tiến hóa thì chúng ta không có gì tham và vụ lợi hết.

Không cần hồ nghi, chúng ta không cần hồ nghi chuyện gì hết. Bởi vì chúng ta chỉ sửa mình mà tiến mà thôi. Chúng ta chỉ học để tiến, để vun bồi sự sáng suốt để tiến mà thôi. Chớ không có chuyện hồ nghi người này ám hại tôi, người kia ám hại tôi, không có. Chính tôi ám hại tôi là chánh, tôi phải tự lo tự giải tôi mới thấy cái chơn pháp.

Tiến trong đà tiến thanh trì

Khai thông tứ đại quy y chơn tình

Mình tiến ở trong cái đà tiến thanh thân nhẹ nhàng tùy nơi công năng công phu của mình mà tiến.

“Khai thông tứ đại quy y chơn tình”: Mình khai thông tứ đại nước, lửa, gió, đất trong cơ thể chúng ta. Chúng ta mình cảm rồi hóa giải tới điển thì nó cảm thông tứ đại. Chứ nó đâu có vọng động theo cái trần trước nước, lửa, gió, đất mà chúng ta thấy đây đâu. Vì vậy, cho nên chúng ta có cái pháp luận để hóa giải đi lên trên thì những phần đó nó sẽ tiến giải về cái chủ đề thanh điển của nó là ở bên trên. Quy y chơn tình trở về căn bản sẵn có ở bên trên.

Tự mình tự giác xét mình

Sửa sai tự tiến quy hình hư không

Mình tự mình tự giác, mình thấy rõ nguyên căn sự việc thì mình phân biệt thanh trước rõ ràng. Phân được thanh trước là con người tự giác xét mình, thấy cái chuyện cần phải sửa đổi nữa, phải tiến hóa nữa, phải sáng suốt nữa.

“Sửa sai tự tiến quy hình hư không”: Chúng ta sửa tiến chúng ta trở về hư không là vô sanh vô tử, phải đi về cái chỗ không động nữa, ma quỷ không có thể rờ mó được, không có làm động tâm của chúng ta đâu mà sợ. Cứ tiến lên sự hư không, mà sự hư không nó ở các nẻo, các hóc, chỗ nào nó cũng có

hết. Nó là tất cả, tất cả là nó, tới lúc đó các bạn mới thấy an tọa được và tu hành được.

Bình tâm chẳng có ước mong
Tự tâm thiên ý tự phòng tự tu

Chúng ta bình tâm xét lấy mình rồi chẳng có ước mong. Nhiều người ước mong, tôi muốn sống lâu, tôi muốn ơn trên phù hộ, tôi muốn này muốn kia, muốn nọ. Cái đó là chuyện hư vọng động thêm.

“*Tự tâm thiên ý tự phòng tự tu*”: Mình thấy bữa nay có việc này mình phải làm điều rất tốt trong cái thiện ý mình làm việc mà đúng theo ý Trời đã sắp đặt. Mà tự phòng là tự giải lấy tất cả những ô trược có thể xâm chiếm trong tư tưởng của chúng ta; tự tu để sửa chữa và tiến.

Tu cho trí ý vượt mù
Sân si chẳng có trùng tu thiên tình

Mình tu cho trí ý vượt mù. Nó càng ngày càng sáng suốt chỉ hiểu nó là hiểu tất cả bao nhiêu đó là sáng suốt, sân si không còn nữa, không vì chuyện này bận rộn, không vì chuyện kia bận rộn. Vì chuyện này bận rộn thì sân si, chuyện của người ta, mình cũng đem suy nghĩ, rồi tò mò, rồi lo đầu này, lo cho đầu nọ thì tất cả mình nuôi cái sân si. Bây giờ mình diệt được cái sân si rồi thì nó trùng tu trở lại con đường sửa tiến hòa đi thẳng lên trên sự sáng suốt thanh thân ở bên trên là thiên tình.

Thiên không càng tiến càng mình
Tự không mà có muôn hình như nhau

Chúng ta tiến tới trên đó rồi, chúng ta thấy trong cái không, từ trong thiên không càng tiến càng mình, mình tới chừng nào mình thấy rõ ràng đường lối sáng suốt từ cái không mà nó đi ra cái có, có rõ ràng.

“*Từ không mà có muôn hình như nhau*”: Thì tất cả đều giống như nhau, nó chỉ bận rộn bị kẹt một chút ở trong cái phạm ngã, nó dè bẹp cái chơn ngã. Cái trược nó dè cái thanh chỉ có bao nhiêu đó mà lộn xộn. Rồi nó bày ra cái chuyện tham dục án ngữ trước cặp mắt trong trí óc của con người buộc sự dục, dục, dục, tham dục mà không biết làm sao. Bởi vì, bên trên nó không mở thì nó phải dè chuyển xuống dưới và nó làm nghĩ những điều bất chánh, làm không hay, rồi đi trở về tối tăm thay vì sáng suốt sẵn có của nó.

Cho nên, các bạn đã tu cái này, nhờ cái pháp soi hồn đã mở cái sáng suốt ở bên trên. Thì bạn đừng có lo, cứ việc làm pháp luân đem cho nó lên trên thì trên dưới nó thuận thảo rồi thì nó quân bình, nó không có vọng động nó nữa.

Nằm trong chơn lý nhiệm màu
Không dư không thiếu đuôi đầu hòa mình

Chúng ta nằm trong chơn lý nhiệm màu, lúc nào nó cũng tròn vo chớ không có méo.

“*Không dư không thiếu đuôi đầu hòa mình*”: Cái nào nó cũng thích hợp và nó tiến hóa một cách thanh thản và nhẹ nhàng chớ không có bao giờ ô trược như ở thế gian và làm những điều bê trễ nữa.

Càng tu càng rõ chính mình
Ta là chơn lý đẹp xinh như người

Đó, mình thấy rõ mình là chơn lý rồi, mình thấy mọi người cũng đều đẹp. Mà khi chúng ta thức giấc được chúng ta rồi, chúng ta thấy chúng ta thương tất cả mọi người. Tất cả phần hồn đều đẹp nhưng mà họ vì bận rộn, kẻ bận rộn đi xuống, người thanh thân được đi lên. Người tu thì thanh thân được đi lên, người bận rộn thế gian thì đi xuống mà thôi. Mình có tu mình hiểu mình rồi, mình ảnh hưởng họ để cho họ tự chiếu hóa họ, rồi họ tìm con đường đi lên mấy hồi.

Cho nên, mình thấy ai cũng như mình hết, cũng thấy cũng đẹp xinh chứ không có người nào xấu thì tình thương nó cởi mở ghê lắm. Các nơi, các giới đều quý là chúng ta quý họ trước, họ mới quý chúng ta. Mà chúng ta ghét họ, không ai thương chúng ta hết.

Học qua lúc khóc lúc cười
Quy nguyên thanh điền tâm tươi hoài hoài

Chúng ta học qua cái lúc khóc, lúc cười ở thế gian ai cũng vậy, phải qua giai đoạn bi thảm bi kịch rồi tới sự cởi mở. Chính sự cởi mở đó mình làm cho mình cởi mở, chớ chẳng ai làm cho mình cởi mở. Trong thâm tâm chúng ta được thanh thản nhẹ nhàng, chúng ta có nụ cười thanh tao và vui sướng ở chỗ đó. Mà cũng cái đó, cũng cái bài học, rồi được cái gì, rốt cuộc chẳng có được cái gì. Khóc, rốt cuộc chẳng có cái gì nhưng mà đó qua cái trướng dầy rồi chúng ta mới thấy chơn lý. Chúng ta mới thấy sự thanh tịnh là sự cao quý.

“*Quy nguyên thanh điển tâm tươi hoài hoài*”: Lúc đó chúng ta trở về cái thanh điển căn bản của chúng ta thì cái tâm lúc nào nó cũng tươi. Mà tươi trong sự du dương tìm hiểu của nó chứ không phải tươi mà khoe khoang với thiên hạ. Nhiều người dòm thấy: Cha! Mặt của ông đó vui tươi quá nhưng mà ông thấy bình thân chẳng có cái gì. Đó, thì ông nhẹ nhàng và ông không phải ăn nhiều nhưng mà ông vẫn trẻ trung.

Chẳng còn so lý sanh tài
Chỉ lo tự giải ngày ngày yên vui

Không cần so lý sanh tài với ai nữa chỉ mình lo tự giải, tự sửa sai lầm của mình. Cái nặng nề của các bạn, nhiều khi các bạn đây tưởng tôi học hết sách rồi tôi nhẹ nhàng. Không! Cũng vẫn còn nặng. Tôi đã nói cuống cuống trong sự tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục thì bạn không thể nào mà bạn nhẹ được. Bây giờ bạn tu bạn giải rồi, bạn tiến tới sự nhẹ rồi, bạn mới thấy lời nói tôi là đúng. Đó, rất cuộc nhiều người ta tu nhẹ rồi người ta không muốn nói chuyện với ai, không so lý sanh tài với ai, họ thấy cái lỗi của họ quá nhiều, họ phải tự sửa.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 20/11/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Chào Mừng Ngày Giáng Sinh Độ Đời Của Đức Thầy Kính Yêu

Kính Thừa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

Cứ mỗi độ Thu về vào ngày 13 tháng 11, bạn đạo Vô Vi khắp nơi trên thế giới vui mừng đón chào ngày **Lễ Sinh Nhật** của **Đức Thầy** kính yêu. Năm nay mặc dù Đức Thầy không còn hiện hữu trên mặt hữu vi, nhưng đối với vô vi, Đức Thầy vẫn luôn luôn trực tiếp quang chiếu làm việc theo lời di chúc quý báu Đức Thầy đã để lại.

Nhân dịp này, chúng tôi **Ban Tổ Chức “Đại Hội Du Hành Đạo Pháp”** thiết tha kêu gọi tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới hãy cùng nhau ghi nhớ và hân hoan hạnh phúc chào mừng ngày **Giáng Sinh** độ đời của Đức Thầy kính yêu. Đây cũng là cơ duyên cho huynh đệ tỷ muội quây quần chung vui, học hỏi và chia sẻ kinh nghiệm tu học trong tinh thần thương yêu tha thứ. Cũng trong cơ hội này, anh em trên dưới một lòng, theo đường hướng vạch sẵn của Đức Thầy, kế hoạch trật tự duy trì và phát dương một cách trung thực những gì Đức Thầy đã chuẩn bị và để lại cho nhân sinh.

Chúng tôi kính chúc tất cả quý bạn đạo được hưởng trọn niềm vui và hạnh phúc nhân ngày **Giáng Sinh** độ đời của Đức Thầy. Ước mong 13 tháng 11 hằng năm sẽ trở thành ngày lễ kỷ niệm lớn của những đứa con Vô Vi và cộng đồng Vô Vi trên thế giới.

Kính Thưa,
Ban Tổ Chức “Du Hành Đạo Pháp”



Giỗ Tổ Vô Vi

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

“*Uống nước nhớ nguồn*” một nền tảng cao quý đối với một xã hội hay một tổ chức luôn luôn coi trọng luân thường đạo đức. Cũng theo truyền thống quý báu này, ngày Giỗ Tổ Vô Vi hằng năm 12 tháng 10 Âm lịch, nhằm ngày 17 tháng 11 dương lịch năm nay là một ngày lễ quan trọng với tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới, qua công ơn sáng lập Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí của Đức Tổ Sư - Đổ Thuần Hậu.

Giỗ Tổ Vô Vi hằng năm, ngoài những hình thức hội họp lễ nghi, đây cũng là cơ hội gia đình Vô Vi quây quần hội tụ, nêu cao tinh thần “*Tôn sư trọng đạo*” một lòng tri ân, ghi nhớ công lao hạnh nguyện tu hành của Thầy Tổ. Cùng nhau thực hành, tiếp tục duy trì và phát triển những thành quả sáng tạo mà Đức Tổ Sư đã để lại. Nhân dịp Lễ Giỗ Tổ, chúng con thành kính tri ân Đức Tổ Sư đã sáng lập pháp thiền khoa học, thực hành hữu dụng, mang lại lợi ích cho người Việt Nam nói riêng và cho nhân sinh nói chung. Kính chúc tất cả các bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập nhân dịp ngày Giỗ Tổ Vô Vi.

Kính Thưa,
Ban Biên Tập “*Tuần Báo Vô Vi*”



Tình Thầy Tận Độ

ĂN PHỞ Ở LAS VEGAS

Tác giả: Khương bửu Võ

Khoảng thập niên 1990, Đức Thầy từ Nam California đi **Las Vegas**. Có 7 bạn đạo đi theo, gồm: bác Nguyễn xuân Liêm (*từ Việt Nam mới qua Mỹ*), anh Vương Thanh Sơn (*từ Canada qua*), anh chị Thiện/Đáng (*Orange, Nam Cali*), anh chị Thanh/Hòa (*San Diego, Cali*), và tôi. Cộng thêm một chị tại địa phương là **8 bạn đạo**.

- Đức Thầy nói với tôi là **Ngài đặt xì dách (black jack) 8 bàn, mỗi bàn \$100 (Mỹ Kim), ăn được \$800. Sau đó, Đức Thầy bắt đầu chơi roulette.**
- Có hai chị đến xin Đức Thầy dạy chơi roulette. Đức Thầy thua một ít.** Mỗi khi bạn đạo chúng tôi có chuyện động loạn thì Đức Thầy thua một ít. Chuyện động loạn nhất là 2 vé đi xem hát xiếc của anh Sơn tặng.
- Bác Liêm**, khi ăn cơm chợ Tàu, lấy bánh ngọt bên trong có tờ giấy bói hên xui: “**Người tốt là người chịu làm người thứ nhì**”. Vì chữ hơi nhỏ, tôi đọc giùm và thông dịch, Bác có vẻ rất vui.
- Hôm cuối cùng, anh Thanh nói là Đức Thầy đã qua máy rút tiền rút thêm, tiền ăn xì dách thua hết lâu rồi.

Đức Thầy không cho tôi chơi bài nữa. Thấy tôi sừng sốt, bèn cho phép tôi kéo máy loại 25 xu!

Khi **anh Sơn đãi Đức Thầy và bạn đạo ăn phở** (*tôi nghĩ vì sự hiện diện của tôi, đang học bài “nghèo” nên mới có bữa ăn rẻ tiền này*), tôi được ngồi kế bên Đức Thầy. Khi vừa lấy rau giá, tôi định lấy ngò, tương, chanh, ớt... thì thấy cánh tay Đức Thầy. Tôi đưa tay vòng qua thì Đức Thầy kéo tay theo chận (*trong lúc vẫn nói chuyện với các bạn đạo khác*). Tôi đành phải ăn phở bỏ không có rau, tương, ớt, hay nước mắm. Triết lý ăn phở: **ăn uống phải giản dị và thanh tịnh thì mới độ được vạn linh mình ăn vào.**



Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 2 tháng 4 năm 1972

Đáo thị chơn hành quả đắc cao
Tránh tham tránh dục tình giao hảo
Chơn ngôn xuất khẩu phân tình lý
Trí giải thân hàn tránh khổ đau

Nơi nao cũng có sẵn tàu
Tây Phương trực chỉ nhiệm màu tiên thân
Thiên đàng chẳng có xa gần
Ở nơi tâm khảm phải lần đến nơi
Ngày đêm vẫn có chẳng rời
Tùy nơi hành giả thuật lời giả chơn
Chung quy sớm tối quy hườn
Xét mình chơn pháp chớ sờn chớ phai
Chớ nên ỷ lại nơi thầy
Làm sao biết được thân này là hơn
Chuyện đời ô trược thác đờn
Dạy cho quên nghĩa tầm sơn học thầy
Núi kia vẫn sống hằng ngày
Vấn lo thanh tịnh biểu bày hóa sanh
Vậy ai là kẻ thừa hành?
Chủ nhơn núi đó giải rành cho mình
Núi kia tự đáp là mình
Âm thanh chẳng có, có tình là ta
Vạn sinh danh pháp cũng là
Vô Vi không động chung hòa lãnh danh
Tiền căn hậu quả tạo thành
Nơi người trợ nghiệp tự hành sửa sai
Muốn cho sớm ngộ thiên đài
Chính ngài phải sửa xét ngài thấp cao.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên